

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President Editor: Joan Vall Clara.
Comercial: Eva Negre, Maria Àngels Taulats, Eduard Villacé i Josep Sánchez. **Webs i Sistemes:** Josep Madrenas (director) i Joan Sarola (Sistemes). **Recursos Humans:** Miquel Fuentes.
Administració: Carme Bosch. **Comunicació:** Albert París.

Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Keep calm

Martí Gironell

La incertesa

Li vaig llegir una piulada a Twitter que deia: "Les xarxes estan plenes de propostes per a ocupar el temps. Està molt bé.

Però no perdeu l'oportunitat de dedicar part del temps a una inactivitat necessària: badar." De resultes de badar, d'observar, de mirar amb deteniment, Jesús M. Tibau és capaç de crear petites obres d'art com les que hi ha a *A mig camí de la incertesa*, publicat a Cossetània. Un nou recull de contes, relats, microcontes i nanocontes de l'autor de Cornudella de Montsant, establert a Tortosa.

En Tibau té una traça extraordinària per dir molt en ben poc. D'una imatge, d'un sentiment, d'una emoció, d'una expressió, d'una mirada... té la capacitat i la sensibilitat necessàries per saber-li donar una volta i mitja que fa que els lectors ens arribi embolicat, envernissat amb una patina d'originalitat. En Tibau finestreja la nostra realitat més pròxima i quotidiana i en fa material literari de primera. Mentre vas llegint

Els contes d'en Tibau són de lectura altament recomanada per agafar aire i per continuar pensant

saps que en algun moment farà un gir inesperat, però no en tens la més petita idea de quan. Com la vida. Saps que hi trobaràs algun detall petit, aparentment inofensiu, que farà que vegis les coses des d'una altra perspectiva. I és així com acaba dient coses sense dir-les. Però se li entén tot. Igual que les *desdefinicions*. Un terme que s'ha inventat per definir noves paraules, fruit de l'observació diària. *Shortir*, sortir de casa sense anar lluny, un quilòmetre com a màxim. *Solidaritard*, recordar que cal solidaritzar-se quan no hi ha res a fer. *Estishores*, eina per a retallar el temps. Directe i sintètic.

Els seus contes son petites píndoles de realitat que ens les podem prendre cada dia. Compatibles amb altres lectures. Les podeu barrejar sense cap perill per la vostra salut mental mentre llegiu una novel·la històrica o una de negra. Els contes d'en Tibau no tenen cap contraindicació, ans al contrari. La seva lectura és molt indicada, altament recomanada, per situacions de confinament, per agafar aire i per continuar pensant. No en va, sempre som a mig camí de la incertesa.

La vinyeta

Fer

Ombres de primavera

Imma Merino

L'estranyesa amb mascareta

Devia ser a mitjans de febrer que una de les persones simpàtiques que despatxen a la meua farmàcia habitual, a les Rambles de Barcelona, em va dir que no paraven d'entrar turistes xinesos a l'establiment per comprar-hi mascaretes abans de retornar al seu país, però que se'ls hi havien acabat. Hi va afegir que pràcticament no en tenien enlloc i tampoc les empreses subministradores. En aquell moment, a banda del fet que el coronavirus ens semblava una cosa que havia de passar a la Xina, no més havia vist algunes persones orientals duent mascaretes transitant pel món. Un mes més tard, a punt d'anunciar-se l'aplicació de l'estat d'alarma a l'Estat espanyol, vaig entrar en una altra farmàcia per preguntar si tenien mascaretes. Sabent que a la meua no n'hi havia i tenint present la informació que m'hi van donar, creia que no en tindrien, i així és que quasi ho vaig preguntar per preguntar, però em van dir que sí, que en tenien, i que la més eficaç costava 28 euros. Jo no en sabia res, de mascaretes, ni de les seves difèrencies, i de quin podia ser el seu preu.

“Passejar duent mascareta se'm fa, a més d'incòmode, estrany, però també m'estranya que m'estranyi veure gent que no en duu

Un cop comprada, vaig tenir l'evidència que s'hi havia aplicat un preu especulatiu dins d'una forma de negoci abjecte que fins em va fer sentir malament com si en fos còmplice: no tothom podia comprar-se aquella mascareta, que m'havien venut com un tresor, i, per tant, no s'hi podia protegir. Ni amb aquella ni gairebé amb cap altra. Però tampoc em semblava que havia d'assumir tanta culpa, i és així que vaig començar-me a fer una sèrie de

preguntes que no han cessat des de fa dos mesos.

Preguntes, de fet, tan evidents com ara: com és que no es va preveure res i que, entre altres productes suposadament necessaris per protegir-se del coronavirus, no hi havia mascaretes? Ni tan sols als hospitals. Com és que s'ha permès especular amb el preu de tots aquests productes? Si les mascaretes protegeixen, no van ser obligatòries per transitar pels carrers mentre no n'hi havia? Un cop n'hi ha hagut, de manera que els seus preus són més assequibles i fins se n'han repartit, per què segueixen sense ser obligatòries? Això havent-hi tantes normes i tantes prohibicions. No ho són tant, de necessàries? O, de fet, no protegeixen tant? No vull fer de policia i recriminar a qui no en duu. El cas és que em sento estranya. Aquests últims dies he sortit a passejar un parell de cops per Barcelona: partint de casa meua i per proximitat, una en direcció al mar i una altra fins arribar a Montjuïc. Passejar duent mascareta se'm fa, a més d'incòmode, estrany, però també m'estranya que m'estranyi veure gent que no en duu.